

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, P., IČO: X., zastúpený: F., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **A.**, nar. X., S., zastúpená opatrovníčkou: D., súdna tajomníčka Okresného súdu Žiar nad Hronom, **o vymoženie 13,34 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn.: 11Er 530/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. júna 2012, č. k.:43CoE 139/2012-49, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a .**

Povinnej sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor žiadosťou z 31. marca 2005 požiadal o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie istiny 402,- Sk s príslušenstvom v zmysle s ust. § 44 Zákona č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Uviedol, že exekučným titulom je notárska zápisnica č. N 5008/2004, NZ 89361/2004 z 11. decembra 2004 spísaná notárom JUDr. J. so sídlom v B. (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Žiar nad Hronom poverením z 08. apríla 2005 poveril súdneho exekútora V. vykonaním exekúcie.

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 23. februára 2012, č. k.: 11Er 530/2005-27 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený a povinná uzavreli 31. marca 2004 Zmluvu o úvere (ďalej len „Zmluva o úvere“ alebo „Zmluva“). Súčasťou tejto Zmluvy bolo aj splnomocnenie, ktorým povinná splnomocnila advokáta Mgr. T. na spísanie notárskej

zápisnice ako exekučného titulu, t. j., aby v jej mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Notárom bola spísaná notárska zápisnica, kde za povinnú konal a zápisnicu podpísal advokát Mgr. T. na základe uvedenej plnej moci. Ten za povinnú uznal dlh voči oprávnenému v celkovej výške 202,28 eur, z toho úver a poplatok predstavujú sumu 13,34 eur, pričom táto suma sa bude úročiť úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 13. októbra 2004 do zaplatenia. Ďalej splnomocnený zástupca vyhlásil, že tento dlh, ktorý je opísaný v notárskej zápisnici splatí povinná k rukám oprávnenej osobe v lehote do 08. decembra 2004, v opačnom prípade vyjadril súhlas s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 31 ods. 1 a § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že zmluvné zastúpenie vzniklo súčasne s uzavretím Zmluvy o úvere v čase keď žiadny dlh neexistoval. Ďalej súd poukázal na rozpor záujmov povinnej a zástupcu. Pri uzatváraní Zmluvy povinná nemala možnosť voľby výberu zástupcu, pretože zo Zmluvy je zrejmé, že v zmluve bola použitá predtlač, ktorá sa používala pri uzatváraní zmlúv a teda obsahovala meno splnomocnenca Mgr. T.. Uvedeným bol spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, že splnomocnenec bude jednoznačne hájiť záujem povinnej, ako aj slobodnú voľbu pri voľbe splnomocnenca. Uviedol, že uznať záväzok alebo dlh je právom dlžníka, ktorý v budúcnosti môže alebo nemusí realizovať. V zmysle § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré má kogentnú povahu, nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré vznikne až v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, t. j. ak v čase uzavretia Zmluvy o úvere a o splnomocnení Mgr. T. neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, v tomto čase nemohla povinná realizovať svoje právo dlh uznať a taktiež nemohla splnomocniť Mgr. T. na takéto právo. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že uznanie dlhu, ako aj súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú právne úkony, ktoré splnomocnený zástupca povinnej urobil v rozpore s jej záujmami. Tým svojím účelom odporovali zákonu, a preto sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Keďže dohoda o plnomocenstve uzatvorená medzi povinnou a Mgr. T. podľa § 31 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatná, tak i uznanie záväzku spolu s udelením súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú neplatné, chýba jeden z predpokladov na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, súd prvého stupňa v súlade s ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z návrhu na prerušenie konania zistil, že oprávnený navrhuje predmetné exekučné konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) pre nesúlad § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Uviedol, že s poukazom na § 36 ods. 5 Exekučného poriadku v predmetnom konaní nenastal žiadny z dôvodov prerušenia konania podľa osobitného zákona, preto vzhľadom aj na skutočnosť, že Exekučný poriadok neumožňuje prerušiť exekučné konanie podľa navrhovaného ustanovenia, odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. Na doplnenie uviedol, že súd môže v rozsahu svojej prieskumnej činnosti skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi, a to na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu. Pokiaľ súd zistí, že exekučný titul nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval námietku oprávneného, že exekučný súd prekročil rámec svojej právomoci za nedôvodnú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 456/2001. Ústavný súd SR poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3Cdo 164/1996 (R 58/1997). Uviedol, že v danej je exekučným titulom notárska zápisnica spísaná zástupcom povinnej na základe splnomocnenia, ktoré je súčasťou Zmluvy o úvere. Dlžník ako splnomocniteľ udelil predmetné plnomocenstvo aj priamo advokátovi na spísanie notárskej zápisnice, aby v mene dlžníka - povinnej uznal jej záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. e/ O. s. p. alebo pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku na celý jej majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Pri uzatváraní Zmluvy povinná nemala možnosť voľby výberu zástupcu, pretože Zmluva bola vyhotovená na predtlačí samotným oprávneným, v ktorej už bola osoba splnomocnenca presne určená. Udelenie takéhoto splnomocnenia nerešpektuje základný predpoklad, že splnomocnenec bude presadzovať a brániť záujem povinnej, v dôsledku čoho sú záujmy splnomocneného advokáta v rozpore so záujmami povinnej. Takáto dohoda o plnomocenstve je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Na základe takéhoto splnomocnenia splnomocnenec vyhlásil pred notárom, že záväzok zo

Zmluvy za povinnú uznáva a súhlasí v prípade neuhradenia dlhu v lehote do 08. decembra 2004 s exekúciou s tým, že notárska zápisnica bude použitá ako exekučný titul. Uviedol, že povinnú zastupoval advokát, ktorý je zároveň advokátom oprávneného, a preto ide nesporne o stret záujmov. Rozpor sa nemusí týkať len právneho úkonu, ale stačí akákoľvek kolízia záujmov zástupcu a zastúpeného. Z udeleného plnomocenstva vyplýva, že povinná nemala na výber a r, e mohla konať slobodne a zvoliť si iného advokáta, pretože meno a priezvisko advokáta bolo už obsiahnuté na formulári Zmluvy. Je málo pravdepodobné, že splnomocnenec konal za splnomocnenca tak, že by presadzoval a bránil jeho záujem, čomu nasvedčuje aj uznanie dlhu povinnej pred notárom, a zároveň súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. O tejto skutočnosti povinná nemusela mať žiadnu vedomosť, preto sa na súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice musí nahliadať ako na právny úkon, ktorý nemohol spôsobiť platnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Odvolací súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 5/2000.

K námietkam oprávneného o porušení práva na spravodlivý súdny proces a na zachovávanie zásady rovnosti pre súdom odvolací súd uviedol, že exekučný súd k správne mu záveru o neprípustnosti exekúcie dospel na podklade listinných dôkazov predložených samotným oprávneným. Za neopodstatnenú považoval aj námietku oprávneného o vylúčení dvojinštančnosti konania. Proti uzneseniu, ktorým súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil je odvolanie prípustné.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že z dôvodu krátkosti času a hrozby uplynutia lehoty na podanie dovolania podal oprávnený dovolanie zo všetkých zákonom prípustných dôvodov dovolania, pričom napadnuté uznesenie napadá v celom rozsahu. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom dovolania, oprávnený poukázal na argumentáciu použiteľnú vo vzťahu k do volacím dôvodom, ktorá je uvedená v podanom

odvolaní. Zároveň uviedol, že v krátkom čase súdu predloží doplňujúcu právnu argumentáciu k jednotlivým do volacím dôvodom.

Podaním doručeným na súd prvého stupňa 16. októbra 2012 oprávnený bližšie špecifikoval a doplnil dôvody dovolania. V súvislosti s argumentáciou oprávneného týkajúcej sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva oprávnený poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo 14. marca 2012, sp. zn.: I. ÚS 120/2012. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia vyplýva, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vydaniu poverenia predchádza preskúmanie exekučného titulu exekučným súdom ako aj žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie. Podstatou tohto preskúmania je preverenie materiálnej a formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu. V prípade notárskej zápisnice formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice, tak ako je upravená v ust. § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránka je priamo predpísaná v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorými sú vyznačenie oprávnenej a povinnej osoby, právny dôvod, predmet a čas plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou. V uvedenom prípade Ústavný súd SR uviedol, že notárska zápisnica obsahovala všetky náležitosti uvedené v spomenutých ustanoveniach, vrátane výslovného súhlasu povinnej osoby s vykonateľnosťou. Žiadne ďalšie podmienky formálnej ani materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice z Exekučného poriadku nemožno vyvodieť. Ďalej z toho uznesenia vyplýva, že exekučný súd nepreskúmal právny vzťah účastníkov z hľadiska hmotného práva, pretože je to nad rámec preskúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Ďalej poukázal na Zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý bol doplnený o nové ust. § 41 ods. 3. Na notárske zápisnice vyhotovené pred 15. októbrom 2008 sa tento zákon, resp. novelizované ustanovenie nevzťahuje. Ďalej uviedol, že ustanovenie Zmluvy o úvere, ktorým dlžník splnomocnil tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice, aby v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a príslušenstva, nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani ust. § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Povinná na seba neprevzala žiadne nové povinnosti, či záväzky, oprávnenému nevznikli žiadne nové práva či výhody. Udelením plnomocenstva povinná dobrovoľne preniesla na tretiu osobu oprávnenie uznať dlh vo forme notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Táto tretia osoba nie je oprávnený, a preto toto plnomocenstvo nemohlo spôsobiť pre oprávneného nepomermi výhodu. Navyše povinná mohla plnomocenstvo v zmysle § 33b ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka kedykoľvek odvolať. Podľa dovolateľa, exekučný súd by mal vo

svojom rozhodnutí uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a/ až r/ Občianskeho zákonníka. Ďalej má dovolateľ za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil s ohľadom jeho právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ustanovení právnych predpisov EÚ a rozhodnutí súdneho dvora EÚ. Predovšetkým sa nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie, ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Podľa dovolateľa exekučný súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Predmetné splnomocnenie sa v zozname nekalých podmienok uvedených v prílohe článku 3 ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS výslovne nenachádza. Podľa názoru dovolateľa je v danom prípade nutné požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 12. apríla 2012, sp. zn.: IV. ÚS 95/2012-80. Uviedol, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť komplexne posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci

v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutia odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na

začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania. Vo vzťahu k jednotlivým dovolacím dôvodom oprávnený poukázal na svoje odvolanie, v ktorom jednotlivé do volacie dôvody podrobne rozvinul, a následne ich podaním doručeným súdu prvého stupňa 16. októbra 2012 bližšie špecifikoval.

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených procesných vád.

Dovolateľ namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust. § 7 a § 8 Občianskeho súdneho poriadku. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.... (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral. Namietal, že súdy v danom prípade v rozpore so zákonom po vecnej stránke preskúmavali notársku zápisnicu, ktorá je v danom prípade exekučným titulom. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť obsah notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu a výklad Exekučného poriadku, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Dovolací súd má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Z obsahu tejto námietky sa javí, že nejde o námietku dovolateľa nedostatku právomoci súdov, ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci).

Dovolací súd má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1, § 57 ods. 1, ods. 2, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka dovolateľa o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Dovolateľ ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j. že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, resp. o to isté, čo sa prejednávalo v právoplatne skončenom konaní. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom

už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie.

Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, ak vyplýva z rovnakého skutkových okolností.

Dovolateľ namietanú vadu konania bližšie nešpecifikoval.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s. r. o., P., IČO: X., proti povinnej: A., nar. X., S., o vymoženie 13,34 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn.: 11Er 530/2005, na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica č. N 5008/2004, NZ 89361/2004 z 11. decembra 2004 spísaná notárom JUDr. J. so sídlom v B., nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté, preto nejde o vec rozsúdenú v zmysle ustanovenia namietaného oprávneným.

Je potrebné uviesť, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu, a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie vykonávať exekúciu (viď uznesenie NSSR sp. zn.: 5Cdo 205/2011).

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Ďalej je dovolateľ toho názoru, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o

neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Dovolateľ namietanú vadu konania bližšie nešpecifikoval.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tzn., že v danej veci bol návrh na začatie exekučného konania podaný. Preto námietka dovolateľa o existencii vady uvedenej v ust. § 237 písm. e/ O. s. p. nie je opodstatnená.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu podaní vyplýva, že naplnenie tejto vady dovolateľ vyvodzuje z toho, že súd porušil princíp legality, dispozičnú zásadu začatia konania, rovnosť účastníkov konania a právo na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ má za to, že bola porušená zásada kontradiktórnosti súdneho konania a práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy, čím bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej oprávnený namietal, že nebol oboznámený s obsahom argumentov a nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu.

Oprávnený namietal, že exekučný súd pri preskúvaní notárskej zápisnice išiel nad rámec formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí

však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Na námietku oprávneného, že exekučný súd nie je oprávnený ex offo skúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul v takom rozsahu, ako ju skúmal v danom prípade, dovolací súd prihliadal iba v súvislosti so skúmaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade uvedenej v ust. § 237 písm. f/ O. s. p, resp. či v konaní pred súdmi nižších stupňov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. O procesnú vadu konania uvedenú v tomto ustanovení ide tiež v prípade zastavenia exekúcie, ak preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Takým rozhodnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

V danom prípade exekučný súd na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice č. N 5008/2004, NZ 89361/2004 z 11. decembra 2004 spísaná notárom JUDr. J. poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti z uvedenej notárskej zápisnice. Následne exekučný súd opätovne preskúmal exekučný titul a dospel k záveru, že ide o nespôsobilý exekučný titul na výkon exekúcie, nakoľko predmetné splnomocnenie, ktorým dlžník splnomocnil Mgr. T. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu je absolútne neplatným právnym úkonom. Preto notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom na podklade ktorého by bolo možné viesť exekúciu proti povinnej. Z týchto dôvodov exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Podľa názoru dovolacieho súdu exekučný súd, a následne aj odvolací súd podmienky na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, a následne na zastavenie exekúcie posúdili správne. Je potrebné uviesť, že v danom prípade nemalo byť vydané ani poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (I. ÚS 456/2011).

Súdy danom prípade v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť predmetnej notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Skúmali či bol exekučný titul -notárska zápisnica vydaný v súlade so zákonom, realizovali len svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Vydaním poverenia na vykonanie exekúcie táto povinnosť pre exekučný súd nezaniká, naopak aj počas exekučného konania (po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie) je povinný skúmať či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom. Je potrebné uviesť, že exekučný súd nevykonáva dokazovanie, tak ako je to v konaní pred súdom prvého stupňa. Ak súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom nie povinný účastníkov konania vyzývať, aby sa vyjadrili k ďalšiemu postupu exekučného konania. Exekučný súd v danom prípade preskúmal exekučný titul - notársku zápisnicu a Zmluvu o úvere uzavretú medzi oprávneným a povinnou, pod zistený skutkový stav podriadil príslušnú právnú a vo veci rozhodol. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými otázkami a závery vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu. Rovnako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na podstatné otázky odvolacieho konania. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v tomto štádiu konania (vykonávacie) súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to, oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

V preskúmvanej veci súdy v exekučnom konaní správne konštatovali skutočnosť, že notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy odvolacieho súdu je, že splnomocnenie, ktoré udelila povinná v Zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinná splnomocnila tretiu osobu, aby v jej mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa

povinná vzdala svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnej bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat' výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v Zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho odvolací súd považoval za neplatné. Odvolací súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 Občianskeho zákonníka, s čím sa dovolací taktiež v plnom rozsahu stotožnil. Ďalej je potrebné uviesť, že zmluvná voľnosť povinnej pri zvolení si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri nožnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlače už vopred pripravenej Zmluvy o úvere, nemožno hovoriť o jej slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinnej ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Pokiaľ teda plnomocnenstvo nebolo udelené platne, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených splnomocneným zástupcom nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej konal. Ak teda z neplatne udeleného plnomocnenstva nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinnej, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženía by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Dovolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

Skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (R. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, H. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§ 167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nespôsobilosti exekučného titulu, a následné zastavenie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle uvedených zákonných ustanovení, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Oprávnený podaním doručeným na Okresný súd Žiar nad Hronom 09. augusta 2012 navrhol prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd postupovali správne ak sa týmto návrhom oprávneného nezaoberali. V danej veci už nebol dôvod o tomto návrhu oprávneného rozhodovať, nakoľko odvolací súd o odvolaní oprávneného rozhodol uznesením z 19. júna

2012, ktorým sa konanie skončilo. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu už nie je prípustný riadny opravný prostriedok. Uvedený záver potvrdzuje aj skutočnosť, že oprávnený uvedeným postupom navrhol prerušiť aj dovolacie konanie a o tomto návrhu dovolací súd rozhodol.

Oprávnený v podanom dovolaní opätovne navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a predložil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálne otázky, ktorých znenie v podanom dovolaní bližšie špecifikoval.

K tomuto návrhu dovolací súd uvádza, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EU na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitami relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice a posúdenie predmetného splnomocnenia, na základe ktorého bola notárska zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetnej námietky oprávneného a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdneho dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že sudy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, vzhľadom na dostatočnú úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., preto návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

Dovolateľ v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Monika Poliačiková